

4-

quatre
ratlles

concursos
de relats
en equip

Tancats al museu!

Quart concurs de relats col·lectius al MAC

Tancats al museu! Quart concurs de relats col·lectius al MAC

Il·lustracions: Marc López Plaza (portada), Queralt Solé Caballero (relat Lluna de sang), Adela Jose Roig (relat On hi ha pèl hi ha alegria) i Ariadna Fernández Rodrigo (relat El misteriós xaval llop de Cerdanyola)

© Ajuntament de Cerdanyola del Vallès

1.

Lluna de sang

El Pau no volia passar la nit en un museu. Però la Sol s'hi havia apuntat. Si els tocava al mateix grup, li tiraria la canya.

Es va arreglar i va gastar molta colònia perquè feia una pudor de gos poc seductora.

De camí al museu va veure la lluna plena i un mal horrorós el va atacar per dins. De sobte, un munt de pèl li creixia per tot arreu! Va sentir com les entranyes se li capgiraven, com si cada múscul del seu cos s'esquincés. Va intentar fugir d'aquest suplici que l'afligia i va entrar al museu, on els dolors s'atenuaven. Tot i així, la commoció i l'ensurt van provocar-li una respiració accelerada i desbocada. Va palpar-se el pit, com si intentés controlar la respiració. Per sort, tenia davant la porta del lavabo. Allí podria aclarir què li passava.

El mirall li va tornar la imatge d'un xaval suat amb el pèl que li tornava a entrar a la pell! Era un home llop patètic!

Cinc minuts sense la llum de la lluna el van tornar a la normalitat. Va sortir del lavabo recuperat i va sentir la meravellosa rialla de la Sol.

Guiat per l'enrenou, va pujar al pis de dalt i, efectivament, hi va trobar els seus amics i la Sol. Es va apropar al grup, mentre l'aigua amb la qual s'havia refrescat li regalimava per la cara. Després d'un acudit del Kevin com a benvinguda, va afegir-se a la conversa. Rient i mirant la Sol, va oblidar-se de la seva desgràcia.

Més relaxat, el grup d'amics va decidir explorar l'espai. Era una zona del museu ampla i, desgraciadament, amb abundant lluminositat, amb les parets plenes de vitralls i finestres. Passejant la mirada, es fixà en una pintura i l'hi comentà a la Sol. Van continuar caminant pel museu tranquil·lament però la pell li canviava cada cop que la llum el

tocava. Es van dirigir tots dos cap a aquella obra d'art. Amb tanta llum i tanta metamorfosi, el Pau començava a descol·locar-se i la Sol ho va notar. Li preguntà què li passava, curiosa, i ell no era capaç de respondre. Aquella faldilla i aquella camisa el desconcertaven massa. La Sol sentia com esbufegava i va proposar sortir al jardí a prendre l'aire de la nit. Ell va acceptar la invitació, no podia dir que no. Una força sobrehumana començava apoderar-se d'ell i la promesa que s'havia fet de no sortir de les ombres semblava impossible. El desig el conduïa. La volia i la volia ja, i res no impediria satisfer el seu desig de posseir-la. La va estirar del braç d'una revolada i va esquinçar-li la roba.

El cos del Pau, dominat per la bogeria, va començar a omplir-se de pèl. Unes ungles llargues i esmolades van agafar la noia pel coll. La seva olor l'embogia i va necessitar mossegar-la, fer-la sofrir, fer-la sagnar.

La sang de la Sol va començar a rajar-li del braç dret. El gust de la carn era millor que les ganes de posseir-la. Amb seva llengua aspra s'empassava la sang de la ferida i de les esgarrapades. Mossegada rere mossegada, la sang banyava la seva cara peluda i bruta. Ofegava els crits de la Sol tapant-li la boca, i encara que ella li clavava les ungles amb desesperació, estava perduda. Cada crit augmentava la seva fam insaciable. Els amics del Pau van sortir del museu esverats pels

sorolls. No estaven segurs del que veien, però quan van veure la Sol dessagnada, no van dubtar a ajudar-la, tot i que no sabien què fer. No sabien si ruixar el contingut d'un extintor sobre el seu amic, trucar a la policia o atacar-lo directament amb el que tenien. La paraula *extintor* va ressonar prou fort per agafar-ne tots un. Van rodejar aquella escena de terror i tots junts van buidar els recipients d'aquella substància química que podia tancar la pell del Pau i impedir que els rajos de llum hi penetressin. El Pau va anar recuperant la seva figura humana i la Sol jeia a terra, entre blanc i sang.

Coautors del relat:

Joan Antoni Martín Piñol, Señor, Panda blau, Jaily Carretero Fabricio,
Assumpta Rodríguez de Guzmán Pla

2.

On hi ha pèl hi ha alegria

El Pau no volia passar la nit en un museu. Però la Sol s'hi havia apuntat. Si els tocava al mateix grup, li tiraria la canya.

Es va arreglar i va gastar molta colònia perquè feia una pudor de gos poc seductora.

De camí al museu va veure la lluna plena i un mal horrorós el va atacar per dins. De sobte, un munt de pèl li creixia per tot arreu!

Es va mirar les mans i les tenia més peludes que la cua del seu gos.

El pèl li sortia per les orelles i el clatell.

Es va mirar en un aparador i s'espantà per la imatge que li tornava. Al vidre es veia un monstre pelut vestit com ell.

Però allà no hi havia ningú més. Així que el Pau s'havia convertit en home llop. O això creia ell.

De sobte va aparèixer la Sol, que sortia de la penombra de la lluna.

Havia vist el Pau transformant-se en allò que realment era una dona lloba i s'havia enamorat de la seva versió femenina.

La Sol s'hi va apropar, cautelosa, i va dir:

—Pau, ets tu?

La versió femenina del Pau es va girar bruscament, i com que no tenia autocontrol, va atacar la Sol i va marxar corrents.

Al matí següent, el Pau sortia a comprar el pa i va trobar la Sol esperant-lo al portal.

—Hem de parlar —va dir ella.

El Pau no entenia res i es va aturar per escoltar-la. Ella va explicar-li tot el que havia passat la nit anterior, incloent el fet que quan es va transformar va fer-ho en dona lloba i que això li havia despertat una atracció lèsbica.

Es va quedar atònit en sentir les seves paraules i no sabia com reaccionar. Així doncs, li va demanar un temps per poder pensar. Un mes més tard van tornar a parlar i el Pau li va explicar que ell ja estava enamorat d'ella el dia de la transformació i que havia decidit buscar un mètode per convertir-se permanentment en dona lloba i poder estar junts.

—D'acord. Aleshores pretens passar a ser dona lloba per a la resta dels teus dies només per estar amb mi?

—Sí.

—I com vols fer-ho?

—Sé d'un curandero que ens podria ajudar.

Van sortir cap a casa seva, una masia que es trobava a prop de Sant Iscle.

Hi van arribar just quan sortia la lluna plena i el Pau no va poder evitar transformar-se un altre cop.

La Sol va somriure d'alegria en tornar a veure la seva lloba preferida i li va fer un petó de dos minuts.

Just en aquell moment va aparèixer el curandero amb dos dòbermans i se'ls va quedar mirant:

—Qui sou i què feu al meu territori?

El Pau es va girar sorprès i ple d'ansietat i sense voler les seves urpes de lloba van tallar el coll al nouvingut.

Els dòbermans, intimidats per l'actuació de la lloba amb el seu amo, van marxar ràpidament amb la cua entre les potes.

Aquest cop, el Pau va fugir muntanya amunt a la recerca de la lluna en la seva plenitud, i va deixar la Sol petrificada i en una situació molt complicada.

Va començar a regirar tots els llibres que tenia el curandero als prestatges classificats alfabèticament. Necessitaven trobar el remei per fer que el Pau es quedés com a dona lloba la resta de la seva vida. Finalment, després d'uns moments d'angoixa, va trobar un llibre titulat: *Encanteris d'un home llop*.

El va fullejar i va llegir unes pàgines en les quals es podia veure que explicava:

A fi i efecte que la licantria esdevingui permanent, el subjecte afectat haurà de besar la persona estimada, cosa que condemnarà ambdós a una eternitat monstruosa i licantròpica.

Aleshores, en llegir això, la Sol va sortir corrents de la masia on es trobava per anar a buscar a la muntanya la transformació femenina del Pau. Va arribar al cim, on es trobava la seva estimada, i va acostar-s'hi per poder fer efectiu l'encanteri.

Un cop ja la tenia davant, sense dubtar-ho ni un segon, la Sol va acceptar que ella també es convertiria en dona lloba i la va besar.

Va aparèixer una llum mentre es convertia en dona lloba i van anar a viure juntes en aquells boscos.

Coautors del relat:

Joan Antoni Martín Piñol, Judit Guinovart Bascón, Eloi Vinyes Griell,
Claudia Mora Collado, Ainara Muñoz Rodríguez

3.

El misteriós xaval llop de Cerdanyola

El Pau no volia passar la nit en un museu. Però la Sol s'hi havia apuntat. Si els tocava al mateix grup, li tiraria la canya.

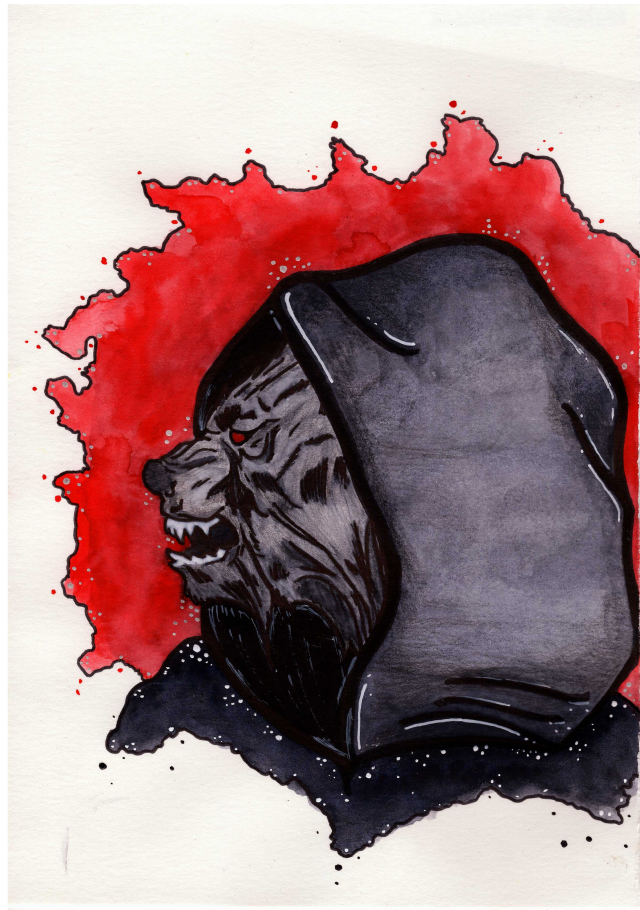
Es va arreglar i va gastar molta colònia perquè feia una pudor de gos poc seductora.

De camí al museu va veure la lluna plena i un mal horrorós el va atacar per dins. De sobte, un munt de pèl li creixia per tot arreu! No era el primer cop que li passava, tenia molt clar que no es podia controlar i ningú el podia veure així.

Es va posar la caputxa per no ser reconegut i va començar a córrer cap al no-res, intentant escapar del seu destí. Cansat, es va aturar davant d'un bassal i va observar el seu reflex. Tenia els ulls vermells com la sang. El pèl li cobria tota la cara. Va intentar arrancar-se'l amb fúria, però no ho va aconseguir. De sobte va sentir que una veu cridava el seu nom. Era la Sol. El cor li anava a mil per hora. No sabia què fer. Si la Sol el veia d'aquella manera s'espantaria i fugiria. Podia sentir els seus passos, s'anava apropant cada vegada més.

Quan va sentir una mà a l'espatlla, es va quedar paralitzat. Se la va treure de sobre molt lentament amb por de fer-li mal. Però ella va insistir-hi i ell no va poder controlar la força. Aquest cop li havia fet una esgarrapada. La Sol es va mirar la mà, estranyada. Va veure que aquella marca no era normal, no era humana.

Tot i que estava cansat, el Pau va començar a córrer per protegir-la d'ell mateix. La seva ment estava dividida en dues parts. La part humana l'estimava i el sentiment de culpa li recorria el cos. A més, la

part animal no raonava, la desitjava com mai no havia desitjat ningú. Tenia gana, volia tastar-la.

La Sol va contemplar la seva fugida plena d'angoixa i dubtes. No entenia per què el seu amic l'havia atacat. Quin problema podia tenir? L'havia d'ajudar o escapar-ne?

El Pau sempre havia estat al seu costat i li havia donat suport en tot, així que ella no el podia abandonar. Va córrer darrere d'ell fins que el va acorralar en un carreró sense sortida.

La llum de la lluna l'il·luminava totalment i això va accelerar el procés de transformació. Les dimensions del seu cos van augmentar. La roba que abans el cobria ara eren només uns draps al terra. La seva veu havia canviat, era molt més greu i el que deia no tenia sentit, les seves paraules s'havien convertit en grunyits.

La Sol estava terroritzada. No s'ho acabava de creure. Es va fregar els ulls, volia despertar d'aquell malson. El Pau, el seu amic de la infància, s'havia convertit en un monstre terrorífic i abominable. S'estava tornant boja. Sentia impotència, ràbia, por... Es va agenollar i es va cobrir la cara amb les mans mentre ell s'apropava.

Havia perdut el seny. Actuava pel seu instint animal. La Sol havia deixat de ser aquella amiga que s'estimava tant, ara només era part de la seva dieta. Tot el que havien viscut junts s'havia esfumat, no li quedava res d'això a la memòria. No podia pensar en res més que en

el present. I això volia dir menjar-se-la.

Se li va tirar a sobre i en qüestió de segons la va travessar amb les dents. Ella va començar a cridar però va arribar un moment en què es va fer el silenci. Envoltats d'un bassal de sang, la Sol jeia al terra, freda, sense vida. Al mateix temps, el llop es feia més i més poderós. Ningú no el podia parar.

Unes hores més tard, es va despertar despullat, ple de sang i amb un braç que l'abraçava. Era l'únic que quedava de la seva amiga, la noia que havia estimat des de sempre. Fins i tot amb una migranya mortal, va adonar-se que ell no tenia ni una rascada. El monstre culpable d'aquell horrible crim només podia ser ell.

Havia tornat a passar.

Coautors del relat:

Joan Antoni Martín Piñol, rivers, Haruka, Yure, divi,

